

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392329008.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Tue syntes, de var så smukke, og var hemmelig glad og stolt over dem, men han var tillige bange for dem og gemte sig bort i en Krog, når de kom. Når de så havde siddet og pludret en Tid inde hos Moder, trak de sig gærne op på Regitzes Værelse, der lå oppe i Husets Gavl med Udsigt over Haven og Fjorden med dens Skove, Øer og Næs. Da åndede Tue lettere, men savnede dem alligevel. Hændte det så, at Moder sagde: «Å, Tue, kan du ikke løbe op til 82

Regitze og spørge hende, om hun har taget min Brodørsax» eller lignende, fik han altid hæftig Hjærtebanken eller blev rød i Kinderne, idet han skyndte sig at løbe op ad den snævre Loftstrappe. Men han kunde ofte stå længe foran den blå Tapetdør og lytte til Stemmerne derinde, før han fik Mod til at banke på. Så snart han kom ind, standsede al Snakken, og alle vendte sig om imod ham. Dér stod han, blændet af det stærke Solskin fra de høje Vinduer, og blussede af Undseelse. Alle disse klare Pigeøjne, lokkede Hoveder og friske Ansigter gjorde ham rent forvirret, han følte sig så lille og grå og kunde kun sagte fremstamme sit Bud. Regitze rejste sig og søgte i Syskrinet, og Snakken begyndte igen. Han fik lidt Mod og skottede lønligt omkring på Veninderne, der sad i Kres på Stolene eller i den lille, røde Sofa. Dér var hun, han følte sig mindst ængstelig for og holdt mest af, den lille, slanke Charlotte med det brune, krøllede Hår skyggende over den skære Pande og de milde Dueøjne, hun var hans Søsters bedste Veninde og født på samme Dag. Og dér var den store, lyshårede Pige med det brede Ansigt og de sprudlende blå Øjne, hun lo altid og havde så stærke Hænder, hendes Navn var Hedvig Berg, og hun var Datter af Proprietæren paa Branderupgård. Og dér var de to Borgemesterdøtre, Kristence og Adéle, høje, tynde Piger med lange, stillestående Ansigter, blide Munde og krokusgyldne Lokker - og dér, lænet tilbage i Stolen, var endelig Vibeke Sætøft ude fra Kølholt, blond og rødmende, med lidt døsig, blå Øjne og røde Læber, der altid bed i det blanke, krusede Hår. Hun sagde sjælden noget, men smilte forborgent og rettede på Sløjfen på den svulmende Barm. Hvor var de dog søde alle sammen - men Regitze var alligevel den bedste, skønt hun slet ikke lignede de andre, nej, det gjorde hun ikke - hun var ligesom slankere og finere end de, en fremmed, blå Iris 83 mellem hjemlige Roser og Asters. De kunde heller slet ikke begribe, at hun gad læse mere, nu de endelig var slupne fri fra Skole.